BELEMİR

Hakan İlhan Kurt

ÖTÜKEN

Hakan İlhan Kurt; Afşar boyundan bir babanın ve Menemencioğulları mensûbu bir annenin üçüncü çocuğu olarak 1976 yılında Tarsus'ta doğdu.

2002 yılında Niğde Üniversitesi'nden mezun oldu.

Töre, Kurgan Edebiyat, Siyah-Beyaz Kültür, İnziva, Herfene, Yeni Düşünce, Başarı Edebiyat, Yör-Türk, Temrîn, Şiar ve çeşitli yerel edebiyat dergilerinde birçok şiiri yayınlandı.

2014 yılında 22. Uluslararası Hazar Şiir Akşamları'na resmî olarak davet edildi ve 'Belemir' adlı şiiriyle bu uluslararası edebî etkinlikte kürsü aldı.

Birçok şiiri bestelendi, ses sanatçıları ve müzik grupları tarafından icrâ edildi.

Kamu kuruluşunda memurdur ve Gaziantep'te yaşamaktadır.

Evli ve bir kız, iki erkek olmak üzere üç çocuk sahibidir.

Eserleri: *Gülizâr Divânı* (Ankara 2013), *Köl Tigin Ünlemesi* (Ankara 2013), *Kutalmışoğlu Süleymanşah Ululaması* (2015).

İçindekiler

Uykusuz mu Bıraktım / 15
•
Belemir / 16
•
Ben Meşgûl Bir Adamım / 19
•
Bildiğin Yörük Çocuğuyum Ben / 20
•
Bir Şiir Kadar Yakınındayım / 22
•
O / 25
•
Bahtım Saçlarında Bir Şehir Şimdi / 26
•
Kapım Demirdendir / 27
•
Deliye Çıkacak Adım / 29
•
Ziyân Eyledin / 31
•
Yaşlanıyorum / 32
•
Adın Geçince / 34
•
Hiç Canın Sıkılmaz mı / 36
•
Geleceğini bilsem / 37
•
Gün Aydı Günaydınım Günaydın / 38
•
Hüznümü Getirdim / 39
•
İncittim mi Seni Kırdım mı Yoksa / 40
•
Israr Etmeyeceğim / 41
•
Sen Uğra Yanıma / 42
•

Kavgayla Sınama Yâr / 43
•
Kim Bilir Belki Bir Gün / 45
•
Mecburiyet Caddesi'nde / 46
•
Pusatsız Savaşçılar / 47
•
Ruhunda Arıyorum / 49
•
Sen Benden Kaçıyorsun / 50
•
Sen Çay Demlerdin / 52
•
Ben Beklerdim / 53
•
Senden Yadigâr / 54
•
Seni Buralarda Göremiyorum / 55
•
Göğsüm / 56
•
Tevek / 58
•
Güce Tapanların Ülkesinde Asiyim / 60
•
Bizden Sorulur / 62
•
Turaç-Nâme / 64
•
Beni Tanır Postacılar / 66
•
Ay Dolunlu Dağlardan / 69
•
Bu Gönül Yarası -I- / 70
•
Bu Gönül Yarası –II- / 72
•
Bir Türkü Duyarım / 74
•
Nefes Almak Yaşamak mı / 75
•

Seslen Bana / 76
•
O Hayırsız Kavgalarda / 77
•
Duruşun Düşer Şehre / 78
•
Sebep Eyledim / 79
•
Sefir Günlüğümde / 80
•
Bir Bozkır Akşamında / 82
•
Mâbed-î Bûsem / 84
•
Kalırdım / 85
•
Telâş / 87
•
Bir Emir Cümlesinden Bu Kadar mı Uzaksın / 88
•
Hiç Sızlamaz mı / 89
•
Sen Bir Uğra Yanıma / 90
•
Aşkı Adresine Sardım / 91
•
Muteber Bir Aşkın İbadeti / 92
•
Al Göğsüne Sar / 94
•
Bu Şehir Tanır Beni / 95
•
Bu Aşk Senden Sorulacak / 96
•
Şarkılar Yaptım Sana / 97
•
Titreşir Alevimiz Kandilimiz Ayarsız / 98
•
Güzergâhın Olayım / 100
•
Başım Göğe Erer mi / 101
•

Seni Çağırıyorum / 102
•
Annen Darılır Sonra / 103
•
Söyletme Beni / 105
•
Ya Dağıl Benimle Ya Beni Topla / 106
•
Sende Zaman Çok Erken / 108
•
Her İsyanın Mahşeri / 109
•
Temâşam / 111
•
Gitmeliyim / 112
•
Kalmadı Tahammülüm / 114
•
Al Başımı Göğsüne / 116
•
Bir Semaver Faslı Gece / 117
•
Yazamıyorum / 118
•
Bir Merhaba De / 119
•
Bir Ok Atımı Sessizlik / 121
•
Önce Beni Vurdular / 123
•
Bitmemiş Gibi / 125

Kim sahiplenir bilmem; yüklemi eskise de,
öznesi hiç eskimez, kurduğum cümlelerin...

Ne gam, dîdar! Duymadıysan, gönendiğim ânım için;
Can eyledim canım içre, candan mahrem, canım için:

Mahşer de var... Ziyan etme, bu bahçeyi ölüm için;
Gül eyledim bir ce güle, gülden mülhem gülüm için.

Uykusuz mu Bıraktım

Ne söylediysem sana, sustun gözüme bakıp
Kopardın göğsümdeki dağ gibi kayaları…
Kapatma gözlerini, esrik sözüme bakıp.
Nazarında hevestim, belki de bir meraktım.
Kıskandım gözlerinde dolaşan rûyaları;
Yoksa seni bu gece uykusuz mu bıraktım?

İnada meydan verme, gözelenir gök yaram;
Hep kuşlar mı su içer, o parmak uçlarında?
Can hicrete durunca, yola düşünce meram,
Biraz ustaydım belki, belki biraz çıraktım.
Ay misâli tutuldum o nûr avuçlarında,
Bilmem, seni bu gece uykusuz mu bıraktım?

Şimdi yenik düşmenin elbet zamanı değil,
Öper her ani doğum, alnından sancısını…
Dök usulca koynuma o saçlarını, eğil;
Miracına yüz süren azâde bir buraktım.
Hangi yolcu çağırmaz, bu yolun hancısını,
Sahi seni bu gece uykusuz mu bıraktım?

Hem bahardan ılıca, hem de ilkyaza handan
Al gelincikler düşmüş, iki dem dönencesi…
Zûldendi pencereler, perdeler kara zindan;
Her ne kadar yakınsam, bir o kadar ıraktım.
Göğsünde tekmil vermiş bir ihtilâl öncesi,
De ki seni bu gece uykusuz mu bıraktım?

Belemir

Ekin, rüzgâr vurdukça bayraklaşıyor birden,
Dalgalanıyor içten, rahmet yüklenmiş tarla.
Uzaklarda kurganlar, oturdukları yerden
Kıyâm eyliyor tekmil, avâza nesir nesir...
Ne zaman yalnız kalsam o mağrur şarkılarla,
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Açıyor beliğini hangi çiçeğe baksam,
Hangi dilden konuşsam işliyor peteğini.
Atfı aşktan ibaret alelade bir akşam.
Sen tehir etme, çık gel, o mis kokunu getir...
Kaldırınca o anaç yamaçlar eteğini,
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Göğü şahlandırıyor göğsümü yırtan niyaz;
Her besmele isyandır, sabırsız her yiğitte.
Utanma, bağrıma düş, bağrımdaki imtiyaz
Nice eşkıya tutar, nice pusu çökertir.
Ak kılın kara kıldan ayrıldığı vakitte,
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Gelinlik kız misâli ırgalanıyor savak,
Dereler yatağından haylazca taştığında.
İmdatsız direniyor sulağına akkavak,
Sarı alıç, kızıl nar, gök çınar, kara incir...
Çayır, çebiç boyunu tüylenip aştığında
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Ağaçlar süvâridir, dallar çelikten çengel;
Gövdesinde kutsuyor, köküyle sürdüğünü...
Gün elini çekmeden, tepeyi aşmadan gel,
Dağların kasığına yeşilini sen giydir:
Hatmediyor zeytunlar, her sabah gördüğünü.
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Kalem kâğıt kimdendir, nicedir hâl-î ârif;
Bağım bahçem üryandır, yolum yolağım nurlu.
Şu üzüm salkımları ellerin kadar zarif,
Her bir tanesi tebliğ, her biri kutlu emir.
Elçiler toplanıyor topraktan allı morlu.
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Çoban ateşlerinde tembihleniyor siyah,
Mühürleniyor mavi, tekinsiz ormanlara.
Sen yine kendinden bil, uyanıp gel bir sabah;
O azgın nehirlerde akıl almaz bir seyir...
Al al doğuyor ufuk, aşiyan harmanlara.
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Toprak damlı evleri ağartıyor her deyiş,
Her hisleniş gizliyor, huzur dizlediğimi.
Hangi vakit kor düşse bu çetrefil bekleyiş,
Sen hayalime sarıl, kekik kokusu emzir.
Kimse bilmiyor yalnız seni izlediğimi.
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Basılan kervanların bozgunluğuna inat
Üzerime kırağı yağıyor ince ince.
Ziyanım imanıma, yitiğime kâinat;
Sen saçını dağıt da, bir gece rûyama gir.
Doğurgan coğrafyamda yemişler sütlenince
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Av avlağında oğul, er sofrasında buğday,
Ûmidim mihmânını sînene sorduğunda.
Telek avuçlamıyor, kiriş sarmıyor bu yay,
O sac perçin tutmuyor, su yutmuyor şu demir.
Pusatsız bir savaşçı safına durduğunda,
Gök, yüzünü öpüyor; gökyüzünü Belemir...

Ben Meşgûl Bir Adamım

Tohumlarım umudu, elin elimde üşür,
Vurulur ardın sıra bir bozkırın rûyası...
Perçemlerini tuttur, kirpiklerini düşür;
Sabahım göğsünde hür, ölümdür her akşamım.
Kaya gibi sert olur bu toprağın mayası,
İşim başımdan aşkın, ben meşgûl bir adamım.

Burada her şey isyan, orada her şey masal,
Her hamlem duruluyor, gün sarına sarına;
Ne zaman açık versem veyahut kopsam misâl,
Takvim solup gidiyor, baskın yiyor kıyâmım.
Hüviyetten yoksunum, hükümsüzüm yarına.
İki de bir çağırma, ben meşgûl bir adamım.

Sabrın ülkesiyim ben; istersen ordunu çek,
İstersen sür atını, gök batrağını sapla...
Uzağında değilim, yanın yören ay çiçek,
Bir ekmek kavgasından ibârettir merâmım.
Gözlerim nazar eyler, o saçlarını topla.
Bu ihtilâl çağında, ben meşgûl bir adamım.

Bildiğin Yörük Çocuğuyum Ben

Efsûnlansa kandiller göğsünde bir bulağın,
Kalkar, kanatlanırım kartalların yurduna;
En sakit münâdinin, en civanmert ulağın
İnsâfına yaslanıp, acziyet beyân etmem.
Koşturmam hiçbir avın besmelesiz ardına,
Zira hiçbir başağı harmanda ziyan etmem.

Bildiğin Yörük çocuğuyum ben;
Avlanmışlığım vardır benim, bu dağlarda,
Şu vâdilerde davar gütmüşlüğüm,
Ve o ırmaklarda çimmişliğim vardır elbet.
Bildiğin Yörük çocuğuyum…

Öğrenir, çoluk çocuk yitik öykülerimden
Yaylak şölenlerinde neden durulduğumu,
Ne sebepten bulutla yarıştığımı bazen,
Karla oynadığımı, doruklarda çoğu kez,
Hiç kimse asla bilmez, nasıl vurulduğumu;
Hiçbir aşk, bahtım kadar göğsümü tepelemez.

Bildiğin Yörük çocuğuyum ben;
Eylenmişiliğim vardır benim yağmurlarda,
Kar yanığı yüzümle kayalara durmuşluğum,
Ve kaya mezarlarına sığındığım zaman zaman.
Bildiğin Yörük çocuğuyum…

Bir sevdâyı öğütler yer yatağından esrâr,
Üzüm salkımlarına ve incir kuşlarına…
En haylaz ıslıklarla işgâle yürür rüzgâr,
Çıplak dudaklarıma, bilmediğim yerlerden;
Oysa ana kokusu devşiririm yarına,
Keskin bakışlarımla esrimiş fenerlerden…

Bildiğin Yörük çocuğuyum ben;
Demlenmişliğim olur bazen, yar dibinde.
Kara keçede bağdaş kurmuşluğum
Ve ne kadar istesem de şehirleşemem.
Bildiğin Yörük çocuğuyum…

Her şarkı zamansızdır, her türkü biraz öksüz;
Kuşlar öper her sabah, yüzümdeki günâhı.
Bâkir mağaralarda telâşlansam da gündüz,
Gece bir orman gibi huzura el bağlarım;
Nergis gülüşlerinde pençelerim siyâhı
Ve zeytun gölgesinde göğe doğru ağlarım.

Bildiğin Yörük çocuğuyum ben;
Söylenmişliğim olur bazen kekiklerle,
Üzerlik boğumlarında tütmüşlüğüm,
Ve hep iki yakamdadır elleri toprağın.
Bildiğin Yörük çocuğuyum…

Bir Şiir Kadar Yakınındayım

Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin,
Gün, kutsuyor hasretin secdeye varışını.
Kekik kokulu rüzgâr, çayırın ve çimenin
Saçlarını okşuyor, usulca akşam akşam;
Şerhlerken bulutların mehtâbı sarışını,
Nûr olup iniyorsun, hangi yöne bakınsam.

Bu çetin hengâmede hicrân kolay değilmiş,
Alıcı kuş misâli yırtıcıymış meğerse.
Göğsü sarıya kesmiş, boynu yana eğilmiş,
Her başak, tüyleniyor üstünde bir çilenin;
İstersen bendini çek, durdur gücün yeterse,
Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin…

Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin,
Mısralarım bezerken parmağının ucunu.
İşvesi oluyorsun yazdığım her hecenin,
Her hece akıbetim, sana verdiğim meyil;
Dilersen kıyâm eyle yahut aç avucunu,
Bu cebrî ilişmemden kaçışın mümkün değil!

Kendin bul kıymetini, kumaşını kendin biç,
Yazı yaban ardında savurma gözyaşını.
Ala kuzu melerken, sekerken kara çebiç,
Hangi çoban ateşi dermanıdır öfkenin?
Rahat ol, telâş etme, çatma sakın kaşını,
Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin…

Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin,
Bir şiir kadar esrik, bozkır tepen atlarla…
Seyrine duruyorum menziline girenin,
Ayazda kalmış gibi titriyor, üşüyorum;
Damarımda şahlanıp göğü öpen atlarla,
En tedirgin gecede koynuna düşüyorum.

Vâdiler nasıl derin, dağlar nasıl da büyük,
Emzirir bir yakadan, bir yakaya sesini.
Ne düşer ağır ağır, ne vurulur, nice yük,
Kırkından sonrasında, sırtına göçebenin?
Hangi şehre taşırsan taşı sen adresini,
Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin…

Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin,
En mağrur ezgileri topluyorum dengine.
Kelâmı üstün müdür şarkıdan mesafenin,
Notalar ayin eyler, kapanır cümle menfez;
O ateşîn danslara, şu cengin ahengine,
Bu ritmik yolculuğa, hangi dağ geçit vermez?

Seğiriyor gözlerim nârınla yaprak yaprak,
Duymadın mı âşıklar, kurtulamaz ölümle?
Ne ezik bir azâde, ne de bezik bir tutsak,
Affı var mıdır bilmem, ocağına düşenin.
Sürgüle o kapını, o perdeni düğümle,
Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin…

Bugün bir şiir kadar yakınındayım senin,
Kırlardan devşirdiğim rengârenk çiçeklerle.
Mayalanıyor birden dudakları cemrenin,
Sarıl sen toprağıma, tutun, ruhunu dindir;
Upuzun coğrafyamda koş yalınayak, terle,
Dök göğsüme saçını, perçemlerini indir…